

Zondag 17 mei 2020, 6^e zondag van Pasen

Eerste lezing: "Als de liefde niet bestond"

Als de liefde niet bestond
zullen ze stilstaan, de rivieren
en de vogels en de dieren
als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
zou het strand de zee verlaten
ze hebben niets meer te bepraten
als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
zou de maan niet langer lichten
geen dichter zou meer dichten
als de liefde niet bestond

Nergens zouden bloemen staan
en de aarde zou verkleuren
overal gesloten deuren
en de klok zou niet meer slaan

Als de liefde niet bestond
dan was de hele vrijerij bedorven
de wereld was gauw uitgestorven
als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
zou de zon niet langer stralen
de wind zou niet meer ademhalen
als de liefde niet bestond

Geen appel zou meer rijpen
zoals eens in het paradijs
als wij elkaar niet meer begrijpen
dan is de wereld koud als ijs

Ik zou sterven van de kou
en m'n adem zou bevriezen
als ik je liefde zou verliezen
er is geen liefde zonder jou

Evangelie: Johannes 14, 15-21

Als jullie Mij liefhebben, zul je ter harte nemen wat ik jullie opdraag. En Ik zal de Vader vragen jullie een andere helper te geven, die voor altijd met jullie zal zijn, de Geest van de waarheid. De wereld kan Hem niet ontvangen, omdat ze hem niet ziet en ook niet kent; jullie kennen Hem wel, want Hij blijft bij jullie en zal in jullie zijn. Ik laat jullie dus niet verweesd achter: Ik kom bij jullie terug. Want nog maar een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer, terwijl jullie Mij wel zullen zien, want even als Ikzelf zullen ook jullie leven. Op die dag zullen jullie inzien dat Ik in mijn Vader ben, en dat jullie in Mij zijn zoals Ik in jullie ben. Wie zich aan mijn opdracht gebonden weet en haar ter harte neemt, die is het die Mij lief heeft, en wie Mij lief heeft zal ondervinden hoe de Vader hém liefheeft, en ook Ik zal hem liefhebben en Mij aan hem openbaren.

Overweging

Wat een innigheid en verbondenheid spreekt uit er uit deze evangelietekst: Jezus die zegt: Ik ben in de Vader en dat wij in Hem zijn zoals Ik in jullie ben. En dan staat er: wie zich aan mijn opdracht gebonden weet en haar ter harte neemt, die is het die Mij lief heeft. Een open uitnodiging aan ons allemaal. En tot slot de belofte dat hij zich zal openbaren.

Het leefmodel dat Jezus ons heeft voorgeleefd is het leefmodel van de liefde. In zijn daden en in zijn woorden leert hij zijn leerlingen en ons om net als hij de weg van de liefde te gaan. De liefde loutert ons en leert ons wat onze diepste waarheid is, wat de waarheid van de ander is en wie Jezus is als de Christus die ons voorgaat op de weg naar het hemels vaderhuis. Jezus leefde de liefde. Door met hem te leven en door naar hem te luisteren en van hem te leren, leren wij te leven zoals hij heeft geleefd.

Kijk eens hoe wij kijken naar liefde. Als je jong bent en verliefd wordt, sta je stralend in het leven. Je bent gelukkig. Als het nieuwe er af is en je bent samen op stap gegaan, wordt het **wérken** aan het samen zijn, aan je relatie, aan **elkaar** willen **zien**, aan het gezin, aan de kinderen, die je geschonken zijn. Maar er is ook een maatschappij, de aarde, de wereld, die om jouw inzet vraagt. En tot slot die laatste fase van ouder worden, afhankelijk zijn, die zo verschillend ingekleurd wordt.

Zo maar een paar voorbeelden uit mijn dagelijkse leven:

- Een man die zijn vrouw letterlijk trouw blijft tot in de dood en met haar samen gaat wonen in het verpleeghuis, omdat hij voor haar wil blijven zorgen. Oud worden is een kunst. Omgaan met aftakeling en steeds weer een nieuwe weg zoeken is een opgave. Corona gaat hen parten spelen en zij sterft. Er volgt een crematie, waar de man de enige is, die in de aula is samen met de uitvaartleidster en de vrouw die voor de muziek zorgt en ikzelf. Het wordt een hele bijzondere viering, waarin hij nog eenmaal, het is gek om het te zeggen, stralend in een toespraak voor zijn vrouw staat en er helemaal alleen voor haar is.

- Een andere bijzondere ervaring waar ik deel van mocht zijn: een stervende man en vader achter glas, die al dagen niet meer zijn ogen open deed. De jongste zoon besluit om naar binnen te gaan en beschermende kleding aan te trekken. Wij buiten hebben contact via de babyfoon. De zoon is onze verbinding tussen binnen en buiten. Hij houdt de hand van zijn vader vast en we zien hem tegen zijn vader praten. In één been zien we wat beweging. In het meditatie momentje bid ik en praat ik over sterven en ieder van ons bedankt hem voor wie hij geweest is. Per mobile wordt er contact met de gezinnen thuis gezocht, zodat schoonkinderen en kleinkinderen ook afscheid kunnen nemen. En dan gebeurt er een klein wondertje: hij doet zijn ogen open, alsof hij ons wil bedanken.

En in mij welt op:

Heer onze Heer hoe zijt Gij aanwezig
en hoe onzegbaar ons nabij
Gij zijt gestadig met ons bezig
tot wij in U volkomen zijn.

Wat is eigenlijk liefde? Hoe groot, hoe omhullend, hoe dichtbij of ver af?

Ik versta onder liefde: die duizenden nuances van vriendelijkheid en vriendschap, van hartstocht en hoofsheid, van tact en geduld, van bedachtzame eerbied en mededogen, van lange trouw en spontaniteit, waarmee mensen elkaar bejegenen.

Ik versta onder liefde ook: de denkkraft en de intuïtiekraft, de wijsheid en de wetenschap, en alle fantasie en volharding en optimisme waarmee de aarde wordt opgebouwd, steeds opnieuw, tegen alle afbraak in. Alles wat ten goede is, alles wat zingt en in vervoering brengt, alles wat troost en tot bezinning leidt, en alles wat bijdraagt tot iets meer recht en vrede voor zoveel mogelijk mensen, dat alles noem ik liefde.

Er is in onze samenleving behoefte aan plaatsen waar die 'liefde' wordt geleerd en aangemoedigd. Zonder liefde valt een samenleving uit elkaar en raken mensen ontheemd. En zonder zingen en volharding is de toekomst leeg.

Ja Heer, Gij zijt gestadig met ons bezig. En wij? Zijn wij ook met Hem bezig? Nodigt deze periode van op ons zelf teruggeworpen zijn ons niet uit om tijd vrij te maken om ons op Hem te richten. Wij krijgen tijd en ruimte en ik voel in mijzelf het gemis, dat ik Hem niet zoek. Ik mis u om samen te zijn hier in dit gebouw om gemeenschap te zijn, om te delen dat brood van Zijn liefde.

Niemand heeft God ooit gezien. God is onzichtbaar en Hij moet niet met het oog maar met het hart gezocht worden. Er is iets dat wij voor ogen mogen voeren, als wij God zouden zien, namelijk: God is liefde. Ik trek daaruit de volgende conclusie. Wil je zinnig over God spreken, zie dan naar Jezus, hoe hij spreekt en werkt, zich gedraagt en verdraagt. Zie naar zijn algehele overgave en deelname aan het lot en het leven van de geschoffeerde en gekwelde mens. In ons bestaan zijn we gebonden aan plaats en tijd en ruimte. Spreken en denken over God betekent dus altijd, dat het zich binnen de grenzen van het menselijk mogelijke afspeelt. Daarom is God dan ook mens geworden. Daarom scheidt God de mens naar zijn beeld en gelijkenis, of liever gezegd: worden we uitgenodigd in deze wereld voor elkaar zijn beeld en gelijkenis te worden.

Maar wat voor soort gezicht heeft die liefde dan? Wat voor vorm heeft ze? Wat voor een gestalte? Wat voor voeten? Wat voor handen?

Niemand kan dat met zekerheid zeggen. Maar toch: ze zou voeten moeten hebben, want die brengen een mens naar anderen toe. En handen, want die strekken zich uit naar de armen. En ogen, want die kunnen de nood van een ander zien. Het gaat me hierbij niet om lichaamsdelen in fysieke zin, maar om de liefde die alles ziet en omvat. Verblijf in de liefde en zij zal in jou verblijven. Bewoon haar en zij zal jou bewonen.

Dat is wat ik versta in het evangelie van Johannes, dat we zojuist hoorden. Jezus zegt daar wat er nodig is. Johannes schrijft het ingewikkeld op, maar het komt hierop neer: doe wat ik jullie opdraag – dat is: elkaar liefhebben – en durf te vertrouwen op de geest der waarheid, op de liefde van God die ons omgeeft. Dat is de grond: heb elkaar lief; leef in het vertrouwen dat je geliefd bent, precies zoals je bent; en vertrouw erop dat je gedragen wordt. Dat *echt* te geloven, daar is moed voor nodig.

Annelies v.d. Boogaard